

[Statsministeren.]

oppositionen. Nu skal man jo høre meget herinde i det høje ting, før man bliver sådan rigtig forbavset, men det må åbenbart være gået i glemmebogen for hr. Dahlgaard, at vi fra 1960 til 1964 havde en socialdemokratisk-radikal regering, der baserede sit flertal på et medlem valgt på Grønland. Jeg har oven i købet forstået, at det var et medlem, der stod det radikale venstre særlig nær. Jeg erkender, at hr. Dahlgaard ikke var medlem af den regering — det var hans far, det kan han ikke lastes for. Men jeg må yderligere tilføje, at det var hr. Hilmar Baunsgaard også, og hr. Hilmar Baunsgaard udøvede handelsministerens fulde autoritet ved mange lejligheder, byggende på det nordatlantiske medlem hr. Gam, så værre er det ikke.

Jeg synes også, at der skal et meget stærkt bryst til at sige, at der ikke bliver taget hensyn til de 88 medlemmer af oppositionen, samtidig med at man står og morer sig over, at man har fået indrømmelser i lange baner i kraft af en udvidelse — og jeg tror sagligt meget rigtig udvidelse — af frilisten. Det er dog en mærkelig påstand, meget mærkelig. Hvis jeg ikke går hr. Dahlgaard for nær, vil jeg sige, at det er en forkert påstand, og det ville måske klæde hr. Dahlgaard at trække den tilbage.

Jeg synes, at de ærede medlemmer fra oppositionen har fået mange indrømmelser, og jeg vil da gerne, på samme måde, som finansministeren takkede for udvalgsbehandlingen, også takke og sige, at hvis der gennem dette er sket forbedringer, så er regeringen lige så glad for det, som jeg formoder oppositionen er; det er netop på den måde, det samarbejdende folkestyre virker. Men det kan jo være lidt svært at kende det igen, for det er længe siden, vi har haft det.

Hr. Dahlgaard sagde, at dette var en dårlig begyndelse på tilpasningen af dansk økonomi til fællesmarkedet, og jeg forstår godt, hvad den radikale ordfører mener, nemlig at nu indfører vi en afgift, vi skal afvikle, og det var dog en mærkelig kantet måde at nærme sig fællesmarkedet på. Det må være det, der er meningen med den radikale ordførers udtalelse. Her tror jeg, man skal lægge mærke til noget af det, udenrigsøkonomiministeren sagde. Det, der vil interessere fællesmarkedet i tiltrædelsesøjeblik-

ket, når afviklingen af toldsatserne mellem de nye medlemmer, hvis vi bliver medlem, og de nuværende fællesmarkedetsmedlemmer begynder, nemlig den 1. april 1973, det vil være, at de nye medlemmer kommer ind med en stærkere økonomi end den, der er Danmarks i dette øjeblik. Som jeg sagde det ved førstebehandlingen: medlem af fællesmarkedet eller ikke medlem af fællesmarkedet, vi skal selv holde orden i dette lands økonomi, vi skal holde orden i vort eget hus, og vi skal bringe vort eget hus i orden, inden vi begynder på indmeldelsesprocedurens praktiske forløb. Det er det, dette forslag tager sigte på.

Nu siger hr. Hans Kjær, at hele dette forslag er regeringens ansvar. Det er det begribeligvis. Det er den socialdemokratiske regering, der har fremsat det, det er vort ansvar. Men baggrunden, det er den tidligere regerings ansvar. Den regering, der sad i næsten 4 år, 3 $\frac{3}{4}$ år, med 20 mandaters flertal og ikke evnede at løse det, den selv havde sat sig som sin hovedopgave, at bringe orden i dette lands økonomi. Jeg synes, at de tidligere regeringspartier skulle gå nok så stille med dørene, og jeg er enig med økonomiministeren i, at de tre tidligere regeringspartier vel egentlig burde have medvirket til det forslag, der behandles her i dag. Det forstår jeg at man ikke ser sig i stand til. Jeg har ikke forstået begrundelsen for det, men jeg forstår, at man ikke ser sig i stand til det. Vel, vi er andre, der vil gøre dagens gerning.

Hans Kjær: Arbejdsministeren gav udtryk for, at han ikke delte den opfattelse, der var kommet til udtryk fra oppositionens side over for de beskæftigelsesmæssige virkninger. Det kan naturligvis ikke overraske nogen at få det konstateret. Jeg ville have været mere overrasket, hvis hr. Erling Dinesen var gået herop og havde sagt, at det var han fuldstændig enig i.

Men vi får jo nu se. Der har været megen snak om den arbejdsløshed, som er på vej. Nu skal der også være politisk debat i morgen, men valgkampen er jo forbi. Vi har hørt om den arbejdsløshed i 3 $\frac{1}{2}$ år, men vi kender tallene. Nu kan vi jo se, hvordan virkningerne måtte blive.

Det har en lille smule sammenhæng med en bemærkning, jeg vil gøre til finansmini-